

„Jaz tudi ljubim ata; ali pridejo kmalu in me pobožajo?“ In mati je povedala hčerki vse, kar je pisal oče.

„Morda se vrne čez mnogo let srečen in bogat. Velika boš že takrat, Lenica. Pripelje se oče po barčici in stopi na obrežje in te objame . . .“

„Pa zakaj . . . mama, zakaj niso ata ostali doma? Precej zdajle bi me lahko objeli. In jaz bi jih tako ljubila . . .“

„Ah, Lenica, golobičica, ne razumeš; pa boš razumela, ko dorasteš. Oče je šel . . . za kruhôm!“ — — —

Dolgo sta govorili mati in hčerka. Lepe in ljubeznipolne so bile njune misli; včasih je pripolzela celo solza na lice in se je blestela v siju motne luči.

Tam zunaj pa je bučalo in šumelo zeleno morje . . .

Kdaj boš privedlo nazaj jasno luč tej koči, zeleno morje?

Morda čez leto, morda čez tri, štiri? Morda nikoli?

Deci.

Le vesêli, deca draga,
Se mladóstnih dni,
Oj, saj kratko, kratko dôbo
Človek mlad živi . . .

Le spomini dni mladostnih
V duši nas ne zapusté.
Le spomini dni mladostnih
Stara leta nam sladé.

Leto gre za letom v večnost
In za dnevom gine dan,
Starost čez mladostne cvete
Skoraj zgrne prt teman.

In tedaj želimo zopet
Zlata leta si nazaj,
Pa nikdar se ne povrne
V srca nam mladóstni raj.

Oj, zato vesêli, deca,
Se mladóstnih dni!
Vedi: enkrat le v življenju
Zlata nam mladost žari! . . .

Zvonimir.

Z Bogôm!

Z Bogom, ljubljena dolina,
Zadnjič kličem ti v slovo:
Spet prišel je čas ločitve, —
Vlak že žvižga za goró.

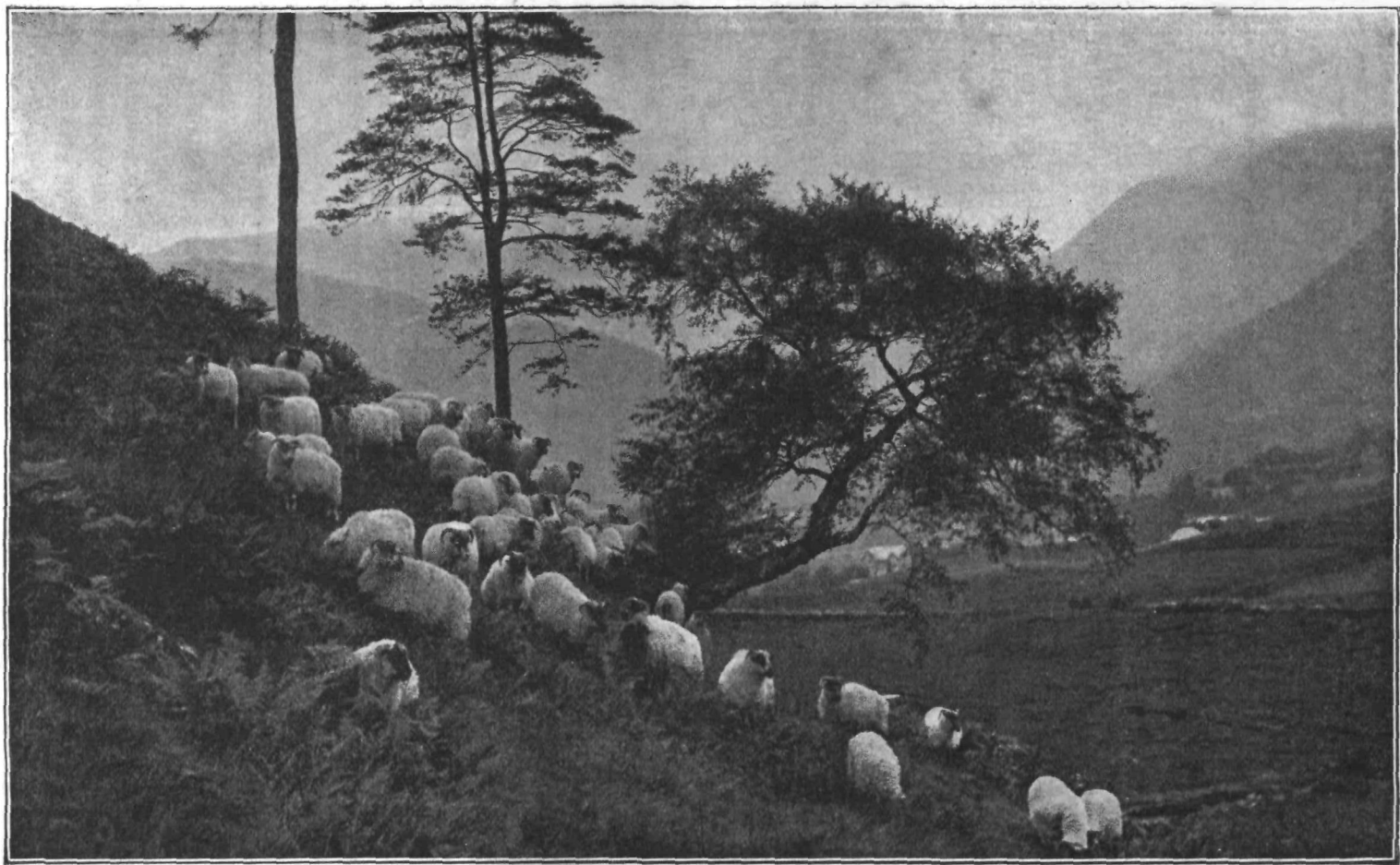
Kadar zjutraj zlata zora
Obsijala bode gaj,
Misli moje iz daljave
Spele bodo v rodni kraj.

Peljal se bom v daljne kraje,
Kjer mi tuj obraz bo vsak.
Bo li kmalu v rodne kraje
Spet privedel me korak?

Ko zvečer v pokoj zatisnil
Bom izmučene oči,
Mislil na te bom, dolina,
In na drage mi ljudi.

Rojko Rajev.

Na dobri paši.